

Ting, men angaaende Hovedsagen er de ganske enige: at det her drejer sig om en Sag, som angaar Kirkens indre Anliggender, en Sag, som Kirken bør spørges om; og det er antydet fra Biskoppernes Side, at man ogsaa kunde ønske Menighedsraadene spurgt. Jeg skal være meget villig til at lade Ændringsforslaget falde foreløbig, hvis Meningen er, at man ønsker igen at spørge Kirken paa en saadan Maade, at vi faar en virkelig Udtalelse fra den samlede Kirke, det vil sige ogsaa fra Menighedsraadene Side, og saaledes at der føres kirkelige Forhandlinger om det, saa at vi kunde faa at vide, hvordan Stemningen er. Min Stilling er nemlig — hvad jeg ønsker at bemærke ikke alene overfor Kirkeministeren, men ogsaa overfor andre Udtalelser, som er kommet frem mod, hvad jeg fremsatte, navnlig af den højtærede Ordfører —, overhovedet den, at det gælder om at faa en Udtalelse frem saa klar som muligt fra kirkelig Side, inden man skrider til en Lovgivning om Kirkens Sager.

Den Hovedindvending, jeg har at gøre mod, hvad der blev fremført af det ærede 9de Medlem for Odense Amt (Jensen-Sønderup), er, at det ikke kan nytte, vi her vil tale om, at denne Lov praktisk set ikke har nogen Betydning, idet der er de og de Betingelser, der først maa opfyldes, inden vi virkelig faar kvindelige Præster. Forholdet er dette — og det har vi hørt Gang paa Gang baade af den ærede Statsminister og af Kirkeministeren og nu af den ærede Ordfører —, at naar dette Lovforslag gaar igennem, er der ikke noget til Hinder for, at Kvinder kan blive Præster. Naar der blot sker nogle Ændringer i Menighedsraadsloven, kan det enkelte Menighedsraad altsaa sætte denne Sags Realitet igennem.

Det synes mig, at man fra alle Sider er gaaet udenom det, som jeg hele Tiden har lagt Hovedvægten paa, at man her staar overfor noget, hvis Gennemførelse vil betyde en Strid og Splittelse, uden at der er nogen som helst Grund for os til at fremkalde en saadan Splittelse af rent og skært abstrakte Grunde, som oven i Købet er gale. Naar det hævdes, at vi vil modsætte os dette Retfærdighedskrav overfor Kvinderne, vil gøre dem til en

Pariakaste, til Mennesker af anden Klasse, idet vi vil hindre dem i Ligestilling paa dette eneste Sted, vil jeg sige, at alt det er ikke andet end tomme Ord. Der er ikke Tale om, at vi i nogen borgerlig Henseende vil gøre Kvinder mindre berettigede, nægte dem Adgang til nogen Fordel. Vi er endog villige til at forhandle om den Side af Sagen, der fra radikal Side ikke vinder Naade, nemlig om Adgangen til de militære Embeder. Der vil den ærede Ordfører ikke have denne Ret gennemført. Og det er dog rent borgerlige Embeder. Der er visse Stillinger der, der vil passe særdeles ypperligt for Kvinder. Jeg er efter de Udtalelser, det ærede Medlem kom med, overbevist om, at hun vilde passe aldeles brillant som Leder ved mange af disse Arbejder; der var saamænd Kraft og Fynd nok i hendes Ord. Men saa længe man ikke vil gennemføre Kvinders Adgang dertil, kan man ikke tale om, at man gennemfører Princippet til Bunds.

Det drejer sig her ikke om, at man ikke vil bruge Kvinder til Arbejde, de egner sig til. Det vil vi meget vel; og vi giver Kvinder Adgang til at virke som Diakonisser og paa andre Omraader i Kirkens Tjeneste. Men vi siger: Det er ikke muligt for Øjeblikket at aabne Adgang til at ordinere dem; thi det er en kirkelig Sag af indre Natur. Overfor det ærede Medlem og andre, der har spurgt, om det da er Meningen, at naar Paulus har sagt det og det i 1. Kor. 14, skal vi blive ved til evig Tid at holde os dertil, vil jeg sige, at det antager jeg ikke. Jeg haaber, at man efterhaanden i vor Kirke vil blive oplyst med Hensyn til dette Spørgsmaal, og det er da muligt, at man en Gang vil komme til den Opfattelse, at vi vel kan ordinere Kvinder, i alt Fald i visse Stillinger, som de egner sig til. Men det er, som sagt, et indre kirkeligt Anliggende. Jeg vil lade Kirken selv afgøre det. Det er ikke en Sag, hvor Rigsdagen skal sige hverken for eller imod. Men hvis der kommer en kirkelig Bevægelse frem i Retning af at faa kvindelige Præster, hvis man fra Kirkens Side mener, at man med god Samvittighed kan gaa med dertil, trods enkelte Udtalelser, der tidligere er forstaaede paa anden Maade, saa skal man — vi har for-